

Франц Кафка

Процес

Харків
«ФОЛІО»
2024

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ 1

АРЕШТ. РОЗМОВА З ФРАУ ГРУБАХ, ПОТІМ ІЗ ПАННОЮ БЮРСТНЕР

Напевне, хтось обмовив Йозефа К., бо одного ранку, дарма що він не скоїв жодного злочину, його заарештували. Куховарка фрау Грубах, його хатньої господині, щодня на восьму годину ранку носила йому сніданок, але цього разу вона не прийшла. Такого ще ніколи не траплялося. К. зачекав якусь мить, подивився, не підводячи голови з подушки, на стару, що жила на тому боці вулиці і тепер з не баченою досі цікавістю приглядалась до нього, а тоді, водночас здивований і голодний, погукав куховарку. В двері нараз постукали й зайшов чоловік, дотепер К. ще не бачив його у цій квартирі. Він був стрункий, а проте кремезний, його чорне, прилегле до тіла вбрання, схоже на дорожні костюми, мало всілякі складки, кишеньки, пряжки, гудзики та ще й пояс і тому, хоч годі було второпати, навіть те все, видавалося дуже практичним.

— Хто ви? — запитав К. і підвівся на ліжку.

Чоловік, проте, не звернув уваги на ці слова, немов з його появою треба було змиритись, і натомість запитав сам:

— Ви гукали?

— Анна мала принести мені сніданок, — мовив К. і спробував, не вдаючись до слів, уважно придивитись до незнайомця, поміркувати й визначити, хто він, власне, такий. Але той не дав йому цієї змоги, бо підійшов до

дверей, прочинив їх і сказав комусь, хто, здається, стояв біля самого порога: «Він хоче, щоб Анна принесла йому сніданок». У сусідній кімнаті розлігся регіт, проте годі було визначити, сміється одна людина чи декілька. Хоча така відповідь не сповістила незнайомцеві нічого, чого б він не знав уже давніше, цей непроханий гість обернувся до К. і немов наказав йому:

— Неможливо.

«Дивна річ, — подумки мовив К., зіскочив з ліжка і притьмом надягнув штани. — Зараз подивлюся, що там за люди в тій кімнаті і як фрау Грубах пояснить мені цю ситуацію». К. одразу звернув увагу, що він не наважився заговорити вголос, — отже, певною мірою визнав за незнайомцем право бути присутнім у кімнаті, — але така несміливість видалася йому незначущою. Та чужинець, здається, прочитав його думку, бо сказав:

— Може, вам краще залишатися тут?

— Я й тут не залишусь, і не дозволю вам розпитувати мене, поки я не почую, хто ви.

— Та я хотів як краще, — промовив чужинець і тепер уже сам відчинив двері.

К., як і намірявся, повільно ступив до сусідньої кімнати, і попервах йому видалось, ніби з учорашнього вечора там нічогісінько не змінилось. То була вітальня фрау Грубах, і, можливо, ця захарашена меблями, килимками, порцеляною та фотографіями кімната стала трохи просторіша, ніж звичайно, проте одразу помітити таке збільшення простору було годі, тим паче, що головна зміна полягала в присутності чоловіка, який сидів із книжкою коло відчиненого вікна і тепер відірвав від неї очі.

— Чого ви вийшли з кімнати? Хіба Франц нічого не казав?

— Казав, але чого вам від мене треба? — відповів К. і озирнувся, на мить перевіривши погляд з нового незнайомця на того, що звався Франц і тепер став у дверях. Потім глянув у вікно і знову побачив, як у будинку навпроти стара з суто старечою пожадливою цікавістю підступила до вікна, щоб і далі приглядатися геть до всього. — Я хочу бачити фрау Грубах, — проказав К. і, наміряючись іти, вдав, не-

мов виривається від обох чоловіків, хоча ті були далеченько від нього.

— Ні, — заперечив чоловік біля вікна, кидаючи книжку на стіл і підводячись. — Вам нікуди не можна, ви заарештовані.

— Я вже бачу, — кивнув головою К. — А за що?

— Ми тут не для пояснень. Зайдіть до своєї кімнати і чекайте. Ваш процес тільки-но на початку, тож про все ви дізнаєтесь слушного часу. А от я, коли отак по-дружньому розмовляю з вами, виходжу за межі своїх обов'язків. Але, сподіваюсь, нас ніхто не чує, крім Франца, а він і сам усупереч інструкціям занадто приязний з вами. Якщо вам і далі так щаститиме, як пощастило з вартою, то й бояться нема чого.

К. захотів сісти, але аж тепер побачив, що в кімнаті є тільки отой стілець біля вікна.

— Ви ще пересвідчитесь, що з вами тут ніхто не жартує, — сказав Франц і водночас з іншим чоловіком підступив до К. Вони обидва помацали нічну сорочку К. і додали, що відтепер йому доведеться вдягати куди грубшу білизну, але оцю сорочку, так само як і решту одягу, вони зберігатимуть, і якщо вирок суду буде для нього сприятливий, речі йому повернуть. «Це навіть краще, ніж просто віддавати їх на збереження, — переконували вони, — бо там не раз трапляються крадіжки, крім того, як мине певний час, там продають геть усе, не зважаючи, чи вже скінчився процес тієї особи, яка здавала речі. А які довжелезні тепер процеси, надто останнім часом! Хай там як, зрештою вам повертають виторг за продані речі, але, поперше, той виторг украй мізерний, бо під час розпродажу все вирішує не запропонована ціна, а розмір хабара, до того ж, як показує досвід, сума виторгу, переходячи з рук до рук, з роками дедалі меншає». — К. навряд чи й дослухався до цих слів, право користуватись власними речами, які начебто ще належали йому, він поцінував невисоко; набагато важливіше, гадав він, з'ясувати своє становище, але в присутності тих людей ні на мить не спромагався зосередитись; другий вартовий — так, це безперечно варта — всякчас ніби по-дружньому припирав його черевом,

та, придивившись, К. побачив, що до того гладкого тіла аж ніяк не пасує сухе, кістляве обличчя з довгим, скрученим набік носом, побачив, як понад його головою вартові очима порозуміваються між собою. Що це за люди? Про що вони говорять? Чиї накази виконують? Адже К. живе в правовій державі, де всюди панує мир і шанують закон, — хто ж наважиться принизити його у власному помешканні? К. завжди був схильний якомога менше всім перейматися, згадував про лихо тільки тоді, як воно ставалося, нітрохи не дбав про майбутнє, навіть коли навколо вчувалася загроза. К. здавалося, ніби тут щось не так, ніби до цієї пригоди можна поставитись як до жарту, щоправда, грубого, і цей жарт з якихсь незбагнених причин, можливо, тому, що сьогодні йому виповнюється тридцять років, надумали утнути з ним його колеги з банку, — чом би й ні? Може, треба знайти якийсь привід і розреготатись вартовим в обличчя, і тоді вони теж засміються, може, це просто по-сильні, що стовбичать на розі вулиці, — а вони наче й скидаються на них, — проте цього разу К., відколи він уперше відчув на собі погляд вартового Франца, не хотілося випускати з рук бодай найменшої своєї переваги, — напевне ж, він має їх! — над очима людьми. В тому, що згодом казатимуть, мовляв, він не розуміє жартів, К. не вбачав великої для себе небезпеки, добре пам'ятаючи, дарма що не мав звички вчитись на власному досвіді, про одну, власне, незначущу пригоду, коли він, на відміну від своїх куди стриманіших товаришів, повівся, навіть не здогадуючись про можливі наслідки, так необережно, що стягнув на себе кару. Такого більше не станеться, принаймні цього разу; якщо це комедія, він підграватиме.

К. іще тішився свободою. «Дозвольте», — кинув він і поквапно пройшов між вартовими до своєї кімнати. «Здається, він поводить себе розважливо», — почувся голос позаду. В кімнаті К. одразу повисував шухляди письмового столу, там усе було складене дуже охайно, але, розхвилювавшись, він ніяк не міг знайти такого потрібного тепер посвідчення особи. Нарешті К. пощастило знайти документ про право водити велосипед, і він хотів був податись із ним до вартових, як раптом той папір видався йому безвартісним, і бідо-

лаха заходився шукати далі, аж поки знайшов довідку про народження. Коли К. знову ступив до сусідньої кімнати, якраз відчинились протилежні двері і в кімнату намірялася зайти фрау Грубах. Вона показала лише на мить, бо, заледве його впізнавши, так збентежилась, що, навіть не вибачившись, зникла й украй обережно причинила двері. «Та заходьте!» — ще встиг гукнути їй К. А тепер він стояв серед кімнати зі своїми паперами, дивився на двері, які вже не відчинялись, і аж злякався, коли його погукав вартовий, що сидів за столиком біля відчиненого вікна і, як тільки тепер побачив К., додав його сніданок.

— Чому вона не зайшла? — запитав К.

— Їй не можна, — відповів гладун. — Адже ви заарештовані.

— Та як я можу бути заарештованим? І то ще так дивно?

— Бачу, ви знову починаєте, — відказав вартовий, мочаючи намашену маслом скибку в тарілочку з медом. — На такі запитання ми не відповідаємо.

— Ви повинні відповісти, — наполягав К. — Ось мое посвідчення особи, покажіть тепер ваші, а насамперед — ордер на арешт.

— Господи! — скрикнув вартовий. — Ви ніяк не годні змиритися зі своїм становищем і через те, здається, схильні без усякої причини дратувати нас, людей, які тепер вочевидь вам найближчі!

— Повірте, це й справді так, — докинув Франц, проте не підніс до рота чашку кави, яку тримав у руці, а подививсь на К. довгим і, напевне, значущим, але однаково незрозумілим поглядом. К. мимоволі став очима перемовлятися із Францом, але потім розгорнув свої папери й проказав:

— Ось мої документи.

— Навіщо вони нам? — знову гримнув на нього черевань. — Ви поводитесь гірше, ніж дитина. Чого вам треба? Невже ви хочете, щоб той проклятий довжелезний судовий процес над вами отак зразу й скінчився, якщо сперечаєтесь із нами, вашою вартою, про документи та ордер на арешт? Ми прості виконавці, в тих посвідченнях ми навряд

чи й тямимо до ладу, а з вашою справою пов'язані лише тим, що маємо щодня сторожити вас по десять годин і діставати за те платню. Оце й уся наша робота, а проте ми таки розуміємо, що високе начальство, якому ми служимо, докладно з'ясувало підстави арешту й довідалось про особу підозрюваного, перше ніж віддавати наказ про арешт. Помилки тут не може бути. Наскільки я знаю, наше начальство, — щоправда, я знаю тільки найнижчі ланки, — саме не шукає злочинів серед народу, бо, як проголошує закон, тоді й від начальства тхнутиме злочиним, і тому змушене посилати нас, вартових. Такий закон. Де б тут узялася помилка?

— Я такого закону не знаю, — сказав К.

— Тим гірше для вас, — мовив вартовий.

— Цей закон, певне, тільки у ваших головах, — говорив далі К., прагнучи хоч як-небудь дізнатися, що на думці у вартових, якщо не вдасться прихилити їх до себе. Але вартовий ухильно відказав йому:

— Ви й самі в усьому пересвідчитесь.

— Слухай, Вілеме, — втрутився до розмови й Франц, — він каже, що не знає законів, і водночас заявляє про свою невинність.

— Маєш слухність, — погодився гладун, — але як йому це втовкмачити?

К. уже мовчав. Чи треба, думав він, іще більше заплутуватись, розмовляючи з цими, як вони самі попризнавались, найнижчими ланками? Адже, хай там як, вони торочать про те, чого й нітрохи не тямлять. Вони такі самовпевнені, бо дурні. Кілька слів із людиною, що буде мені рівня, з'ясу-ють мою ситуацію куди краще, ніж нескінченні балачки з цими телепнями. К. пройшовся кілька разів по кімнаті й бачив стару навпроти у вікні, що притягла до шибки ще й старезного діда, підтримуючи його за тулуб. Ні, треба скінчити цю виставу!

— Поведіть мене до вашого начальства, — попросив К.

— Тільки тоді, як воно накаже, не раніше, — відповів вартовий, що звався Вілем. — А зараз я б вам порадив, — додав він, — піти до своєї кімнати, сісти й тихенько поче-кати дальших розпоряджень. Ми вам радимо не забивати

собі голову дурницями, а зосередитись, попереду ще великі випробування. Ви поставились до нас не так, як заслуговує наша зичливість та прихильність. Ви забули, що ми, принаймні щодо вас, завжди можемо почуватися вільними людьми, а це величезна перевага. А проте ми ладні, якщо у вас є гроші, принести вам сніданок із кав'ярні навпроти.

Навіть не відповівши на цю пропозицію, К. із хвилинку постояв. Можливо, вартові, коли він відчинить двері наступної кімнати або навіть двері передпокою, не наважаться йому перешкодити, можливо, найпростіший розв'язок полягає в тому, щоб довести ситуацію до крайності. А можливо, його таки схоплять і тоді, повалений ниць, він утратить усю перевагу, яку в певному розумінні він і досі має над ними. Отже, так і не позбувшись непевності, К. надумав чекати природного розвитку подій і знову пішов до своєї кімнати, навіть нічого не сказавши вартовим, ті теж не озивалися до нього.

К. простерся на ліжку й дістав з умивальника стигле червоне яблуко, яке приготував учора до сніданку. А тепер тільки й можна поснідати, що цим яблуком, але такий сніданок, думав він, відкушуючи перший, якомога більший шматок, набагато кращий за харчі з брудної нічної кав'ярні, що їх мали принести йому з ласки вартових. К. почувався тепер добре й упевнено, він, щоправда, сьогодні до полудня не прийде на роботу, але з огляду на більш-менш високу посаду, яку він займає в банку, йому таке легко вибачать. А чи справді треба щось пояснювати на роботі? Либонь, треба. А якщо йому не йнятимуть віри, — а в теперішній ситуації така недовіра буде цілком зрозумілою, — він зможе привести як свідка фрау Грубах, а то й тих обох старих, що тепер, мабуть, переходять до вікна навпроти його кімнати. Лиш одне дивувало, ба просто спантеличувало К.: що собі думає та варта, дозволивши йому зайти до кімнати й залишатися тут на самоті, де він має не одну нагоду накласти на себе руки? А водночас він уже дивувався своїм думкам: які в нього можуть бути причини вкорочувати собі віку? Тільки тому, що ті двоє сидять за дверима і з'їли його сніданок? Накладати на себе руки буде таким безглуздом, що він, навіть якби мав те бажання, через оту безглуздість не

зміг би собі нічого заподіяти. Якби розумова обмеженість вартових не була така очевидна, можна було б припустити, ніби й вони, дотримуючись цієї самої думки, не вбачали жодної небезпеки в тому, щоб залишити його на самоті. Якби хотіли, вони б могли тепер бачити, як К. підійшов до стінної шафки, де в нього стояла добра горілка, і випив спершу одну чарчину, що мала заступати сніданок, потім другу, аби набратися духу, і нарешті третю — з огляду лише на той неймовірний випадок, коли вона стане в пригоді.

Крик із сусідньої кімнати налякав його так, що він ударився зубами об склянку. «Вас кличе інспектор!» — гукнули йому. Отже, К. налякав тільки крик, коротка, наче рубана військова фраза: від вартового Франца він тако-го й не сподівався. Але сам наказ йому сподобався. «Нарешті!» — гукнув К. у двері, замкнув шафку й похапцем вийшов до сусідньої кімнати. Там стояли обидва вартові і, немов виконуючи очевидний для всіх ритуал, знову загнали його до кімнати.

— Що ви собі думаєте? — запитали вони. — До інспектора — і в сорочці? Та він нас відшмагає разом з вами!

— Ідіть ви до біса! — закричав К., уже припертий до шафи з одягом. — Піднявши мене з ліжка, вам годі сподіватись, що я буду вбраний у фрак!

— Нічого не вдієш, — відказав вартовий, що, поки К. кричав, був спокійний, ба майже засмучений, і цим спокоем ще дужче спантеличив К. або ж певною мірою повернув його до розважливості.

— Сміховинні церемонії! — бурчав К., але взяв зі стільця піджак і з хвилину потримав його в руках, немов чекаючи, що скажуть вартові. Ті лише похитали головою.

— Піджак має бути чорний, — проказали вони. К. кинув піджак на бильце і сказав, навіть сам не знаючи, що, власне, він мав на увазі:

— Хіба це визначна судова справа?

Вартові розсміялись, але наполягали на своєму:

— Піджак одягайте чорний.

— Якщо це прискорить процес, нехай буде й так, — кивнув К., сам відчинив шафу, довго порпався серед численних костюмів і нарешті вибрав свого найкращого

чорного піджака, який так увиразнював талію, що йому чудувались усі знайомі, потім зняв іншу сорочку й заходився ретельно одягатись. Він потай плекав надію, що швидшому з'ясуванню ситуації сприятиме ще одна обставина: вартові забули примусити його вмитися. К. чекав, чи вартові часом не згадають про вмивання, але тим, звичайно, такого на думку не спало, зате Вілем не забув послати Франца до інспектора з рапортом, що К. вже одягається.

Розправивши останню складку, К. мусив пройти через порожню сусідню кімнату до наступної кімнати, її дво-стулкові двері були вже відчинені, Вілем мало не наступав йому на п'яти. В тій кімнаті, як достоту знав К., віднедавна жила така собі панна Бюрстнер, друкарка, що вдосвіта вибиралась на роботу, поночі поверталась, і К. мав змогу хіба що коли-не-коли привітатися з нею. А тепер її тумбочка біля ліжка обернулась на робочий стіл і стояла серед кімнати, за нею примостився інспектор. Він схрестив ноги й зіперся однією рукою на спинку стільця.

У кутку стояли три молодики й розглядали фотографії панни Бюрстнер, причеплені до сплетеного з соломки килимка на стіні. На зашіпці розчахнутого вікна висіла біла блузка. У вікні навпроти знову стовбичили старі, але тепер їх стало більше, позаду першої пари й неначе нависаючи над нею, стояв чоловік у розхристаній на грудях сорочці, що м'яв і крутив пальцями рудувату загострену борідку.

— Йозеф К.? — запитав інспектор, можливо, тільки на те, аби привернути до себе неухвалений погляд заарештованого. К. кивнув головою. — Вас, певне, приголомшили події сьогоднішнього ранку? — провадив далі інспектор, присуваючи обома руками кілька дрібничок, що лежали на тумбочці: свічку та сірники, книжку й подушечку на голки, неначе вони були йому потрібні для роботи.

— Авжеж, — відповів К., зрадівши, що нарешті він стоїть перед розумною людиною й може поговорити з нею про свою справу. — Авжеж, я був приголомшений, але не так щоб дуже.

— Не дуже приголомшені? — перепитав інспектор, ставлячи свічку посеред тумбочки й розкладаючи навколо неї решту предметів.

З М І С Т

ПРОЦЕС

Переклад Петра Таращука

<i>Розділ 1. Арешт. Розмова з фрау Грубах, потім із панною Бюрстнер</i>	5
<i>Розділ 2. Перше розслідування</i>	31
<i>Розділ 3. У порожній залі засідань. Студент. Канцелярія суду</i>	46
<i>Розділ 4. Подруга панни Бюрстнер</i>	67
<i>Розділ 5. Екзекутор</i>	74
<i>Розділ 6. Дядько. Лені</i>	81
<i>Розділ 7. Адвокат. Фабрикант. Художник</i>	100
<i>Розділ 8. Купець Блок. Відмова від адвоката</i>	145
<i>Розділ 9. У соборі</i>	174
<i>Розділ 10. Кінець</i>	195
<i>Додаток до роману «Процес»</i>	201
<i>Місця, що їх закреслив автор</i>	220